ΠΡΟΛΟΓΟΣ:
Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

ΤΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ πλημμύριζε τη νύχτα με μια ανεπαίσθητη οσμή, που νόμιζες ότι θα άλλαζε τον κόσμο. Ένας ψηλός Ίσκιος σήκωσε το κεφάλι του και οσμίστηκε τον αέρα. Είχε όψη Ανθρώπου, εκτός από τα βαθυκόκκινα μαλλιά και τα βυσσινιά μάτια του.

Μισόκλεισε τα μάτια του έκπληκτος. Το μήνυμα αποδεικνυόταν σωστό: βρίσκονταν εδώ. Ή μήπως ήταν παγίδα; Στοχάστηκε τις πιθανότητες και μετά είπε παγωμένα:

«Σκορπιστείτε αμέσως. Κρυφτείτε πίσω από δέντρα και θάμνους. Σταματήστε όποιον έρχεται... διαφορετικά σας περιμένει ο θάνατος».

Γύρω του περιφέρονταν δώδεκα Ούργκαλ, κρατώντας στα χέρια τους κοντά σπαθιά και στρογγυλές σιδερένιες ασπίδες, διακοσμημένες με μαύρα σύμβολα. Θύμιζαν άντρες με τα κυρτά πόδια και τα βαριά, ζωώδη χέρια τους, τα φτιαγμένα για να καταστρέφουν. Πάνω από τα μικρά μάτια τους ξεπρόβαλλαν δυο στριφτά κέρατα. Τα τέρατα ξεχύθηκαν προς τα χαμόκλαδα και κρύφτηκαν εκεί γρυλίζοντας. Τα θροΐσματα κόπασαν γρήγορα και το δάσος τυλίχτηκε και πάλι στη σιωπή.

Πίσω από το χοντρό κορμό ενός δέντρου ξεπρόβαλε προσεκτικά το κεφάλι του Ίσκιου. Κοίταξε τα ίχνη. Κανένας Άνθρωπος δε θα μπορούσε να διακρίνει οτιδήποτε μέσα σε τόσο πυκνό σκοτάδι, γι' αυτόν όμως το αχνό φως του φεγγαριού ήταν σαν ηλιαχτίδες που σκόρπιζαν λουρίδες φωτός ανάμεσα στα δέντρα. Από το ερευνητικό του βλέμμα δεν ξέφευγε η παραμικρή λεπτομέρεια. Παρέμενε αφύσικα ήρεμος, κρατώντας το μακρύ, αιχμηρό σπαθί του στο χέρι. Το όπλο με την κυρτή κοφτερή λεπίδα ήταν αρκετά λεπτό για να μπορείς να το μπήξεις ανάμεσα σε δύο πλευρά, αλλά και αρκετά γερό για να διαπεράσει ακόμα και την πιο σκληρή πανοπλία.

Τα Ούργκαλ δεν έβλεπαν τόσο καλά όσο ο Ίσκιος. Κινούνταν σαν τυφλοί ζητιάνοι, αδέξια, ψηλαφιστά, με τη βοήθεια των όπλων τους. Η στριγγλιά μιας κουκουβάγιας έσπασε τη σιωπή. Η προσοχή όλων εντάθηκε μέχρι να περάσει το πουλί. Τότε, τα τέρατα ρίγησαν μέσα στην κρύα νύχτα. Ένα από αυτά πάτησε κάποιο ξερόκλαδο με τη βαριά μπότα του. Ο Ίσκιος σφύριξε αγριεμένος, τα Ούργκαλ μαζεύτηκαν κι έμειναν ακίνητα. Εκείνος συγκράτησε την αηδία του —ανέδιδαν μια μυρωδιά σάπιου κρέατος— και τους γύρισε την πλάτη. Ήταν εργαλεία, τίποτα περισσότερο.

Ο Ίσκιος μόλις που κατάφερνε να συγκρατήσει την ανυπομονησία του καθώς τα λεπτά κυλούσαν και γίνονταν ώρες. Η οσμή θα προπορευόταν μάλλον πολύ από κείνους που την ανέδιδαν. Δεν επέτρεπε στα Ούργκαλ να σηκωθούν ή να προσπαθήσουν να ζεσταθούν. Ακόμα και στον εαυτό του αρνήθηκε αυτές τις πολυτέλειες κι έμενε καρφωμένος εκεί, πίσω από το δέντρο, παρακολουθώντας και περιμένοντας. Μέσα από το δάσος ξεχύθηκε άλλη μια ριπή αέρα. Η οσμή ήταν πιο έντονη ετούτη τη φορά. Ενθουσιασμένος, ανασήκωσε το πάνω λεπτό χείλος του γρυλίζοντας.

«Ετοιμαστείτε» ψιθύρισε. Δονήσεις διαπερνούσαν όλο του το κορμί, κουνούσε συνέχεια κυκλικά τη μύτη του σπαθιού του. Χρειάστηκαν πολλές συνωμοσίες και πολύς πόνος για να φτάσει αυτή η στιγμή. Σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να χάσει τώρα τον έλεγχο.

Κάτω από τα πυκνά φρύδια των Ούργκαλ τα μάτια τους έλαμψαν και τα πλάσματα άδραξαν πιο σφιχτά τα όπλα τους. Κάπου απέναντι ο Ίσκιος άκουσε έναν ήχο, σαν κάτι να είχε χτυπήσει πάνω σε πέτρα. Αχνές φιγούρες αναδύθηκαν μέσα από το σκοτάδι, ακολουθώντας το μονοπάτι.

Τρία λευκά άλογα με τους αναβάτες τους κατευθύνθηκαν με ελαφρύ τριποδισμό προς το σημείο της ενέδρας. Οι ιππείς κρατούσαν ψηλά το κεφάλι, αγέρωχοι, με τους μανδύες τους να θροΐζουν κάτω από το φεγγαρόφωτο, σαν υγρό ασήμι.

Ο ιππέας του πρώτου αλόγου ήταν ένα Ξωτικό με μυτερά αυτιά και αρμονικά λοξά φρύδια. Το σώμα του ήταν λεπτό αλλά δυνατό, θύμιζε δίστομο ξίφος. Στην πλάτη του κρεμόταν ένα καλοφτιαγμένο τόξο. Στη μια πλευρά του σώματός του, πάνω από το μηρό του, υπήρχε ένα σπαθί και στην άλλη μια φαρέτρα με βέλη διακοσμημένα με φτερά κύκνου.

Ο δεύτερος ιππέας είχε εξίσου ευχάριστο πρόσωπο και γωνιώδη χαρακτηριστικά. Κρατούσε ένα μακρύ δόρυ στο δεξί του χέρι και είχε περασμένο ένα λευκό στιλέτο στη ζώνη του. Στο κεφάλι του φορούσε ένα κράνος εξαιρετικά καλοδουλεμένο, σφυρηλατημένο με κεχριμπάρι και χρυσό.

Ανάμεσα στους δύο ίππευε μια γυναίκα, Ξωτικό κι αυτή, με κατάμαυρα γυαλιστερά μαλλιά, που ζύγιαζε αγέρωχη το χώρο γύρω της. Πλαισιωμένα από μακριούς μαύρους βοστρύχους, τα μάτια της με το βαθύ βλέμμα έλαμπαν από μια εσωτερική δύναμη. Τα ρούχα της ήταν απέριττα, χωρίς αυτό όμως να αφαιρεί απολύτως τίποτα από την ομορφιά της. Στο πλευρό της είχε ένα σπαθί και στην πλάτη της ένα μακρύ τόξο και τη φαρέτρα. Μπροστά της κρεμόταν ένα σακούλι, στο οποίο έριχνε συχνά ματιές, λες και ήθελε να βεβαιώνεται συνέχεια ότι παρέμενε στη θέση του.

Ένα από τα Ξωτικά μίλησε ήρεμα, αλλά ο Ίσκιος δεν κατάφερε ν' ακούσει τα λόγια του. Η Ξωτικογυναίκα απάντησε

με ύφος που δήλωνε σαφώς την εξουσία που είχε πάνω στους συνοδούς της κι αυτοί άλλαξαν θέσεις μεταξύ τους. Εκείνος που φορούσε κράνος μπήκε μπροστά, πιάνοντας σφιχτά το δόρυ του για να βρίσκεται σε μεγαλύτερη ετοιμότητα. Προσπέρασαν την κρυψώνα του Ίσκιου και των πρώτων Ούργκαλ χωρίς να υποψιαστούν τίποτα.

Ο Ίσκιος απολάμβανε ήδη τη νίκη του, όταν ο άνεμος άλλαξε ξαφνικά κατεύθυνση και γύρισε προς τα Ξωτικά, κουβαλώντας μαζί του τη βαριά μπόχα των Ούργκαλ. Τα άλογα ρουθούνισαν τρομαγμένα, χλιμιντρίζοντας σαν τρελά. Οι αναβάτες τους τέθηκαν σ' επιφυλακή την ίδια στιγμή και, σαρώνοντας το τοπίο με μάτια που πετούσαν σπίθες, έστρεψαν τα άλογά τους προς την αντίθετη κατεύθυνση, σε έναν ξέφρενο καλπασμό.

Το άλογο της Ξωτικογυναίκας ξεχύθηκε μπροστά, αφήνοντας τους φρουρούς της πολύ πίσω. Εγκαταλείποντας τα κρησφύγετά τους, τα Ούργκαλ σηκώθηκαν όρθια κι έστειλαν στο κατόπι τους ένα χείμαρρο από μαύρα βέλη. Ο Ίσκιος άφησε τον κρυψώνα του πίσω από το δέντρο, σήκωσε ψηλά το δεξί του χέρι και φώναξε: «Γκάρτζλα!».

Μια μικρή, φωτεινή λάμψη πετάχτηκε από την παλάμη του και κινήθηκε σαν βέλος προς την Ξωτικογυναίκα, τυλίγοντας τα δέντρα με ένα ματωμένο, κατακόκκινο φως. Πέτυχε με δύναμη το άλογό της, που παραπάτησε χλιμιντρίζονταςκι αμέσως μετά σωριάστηκε στο έδαφος, λυγίζοντας τα μπροστινά του πόδια. Εκείνη πήδηξε από το ζώο με ταχύτητα αστραπής, προσγειώθηκε ελαφρά στη γη κι έστρεψε το βλέμμα της προς τα πίσω, αναζητώντας τους συνοδούς της.

Τα βέλη των Ούργκαλ χτύπησαν θανάσιμα τα δυο Ξωτικά. Έπεσαν από τα περήφανα άτια τους κι έμειναν ακίνητα στο έδαφος, μέσα στη λίμνη αίματος που σχηματίστηκε στο χώμα. Καθώς τα Ούργκαλ κατευθύνονταν προς τα νεκρά Ξωτικά, ο Ίσκιος ούρλιαξε:

«Πίσω της! Αυτήν θέλω!».

Τα τέρατα ξεχύθηκαν στο κατόπι της γρυλίζοντας.

Μια κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της Ξωτικογυναίκας όταν είδε τους νεκρούς συντρόφους της. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος τους, στη συνέχεια καταράστηκε στους εχθρούς της και όρμησε να χαθεί στο δάσος.

Ενώ τα Ούργκαλ ξεχύνονταν προς τα δέντρα, τσακίζοντας τα πάντα στο πέρασμά τους, ο Ίσκιος σκαρφάλωσε σε ένα γρανιτένιο βράχο που υψωνόταν πάνω από τα κεφάλια τους. Από κείνη τη θέση είχε καλή ορατότητα του δάσους τριγύρω. Σήκωσε το χέρι του και φώναξε: «Μποέτκ ιστάλρι!». Την ίδια στιγμή, σχεδόν τετρακόσια μέτρα δάσους παραδόθηκαν στις φλόγες. Με μια απαίσια γκριμάτσα στο πρόσωπο, συνέχισε να πυρπολεί τα δέντρα, ώσπου, γύρω από το σημείο της ενέδρας, σχηματίστηκε ένας πύρινος δακτύλιος που κάλυπτε απόσταση μισής λεύγας. Οι φλόγες υψώνονταν σαν λιωμένο στέμμα πάνω από το δάσος. Ικανοποιημένος, παρακολουθούσε το δακτύλιο με προσήλωση, ελέγχοντας μήπως και σε κάποιο σημείο μειωνόταν η ένταση της φωτιάς.

Η πύρινη λωρίδα πύκνωσε, σχηματίζοντας το σαφές περίγραμμα της περιοχής που έπρεπε να ψάξουν τα Ούργκαλ. Ξαφνικά, ο Ίσκιος άκουσε κραυγές κι ένα άγριο ουρλιαχτό. Ανάμεσα στα δέντρα διέκρινε τρεις από τους δικούς του να πέφτουν στη γη ο ένας πάνω στον άλλο, τραυματισμένοι θανάσιμα. Διέκρινε και την Ξωτικογυναίκα που έτρεχε, προσπαθώντας να ξεφύγει από τα υπόλοιπα Ούργκαλ.

Κατευθυνόταν προς το γρανιτένιο βράχο με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο Ίσκιος κοίταξε διερευνητικά το έδαφος που απλωνόταν περίπου έξι μέτρα κάτω από το βράχο του, έπειτα πήδηξε και προσγειώθηκε ακριβώς μπροστά της. Εκείνη γύρισε απότομα και όρμησε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Από το σπαθί της έσταζε το μαύρο αίμα των Ούργκαλ, λεκιάζοντας το σακούλι που κρεμόταν πάνω από το γοφό της.

Από το δάσος ξεπρόβαλαν τα κερασφόρα τέρατα που την περικύκλωσαν, αποκλείοντάς της έτσι το μοναδικό δρόμο που

της είχε απομείνει. Το κεφάλι της γύριζε σπασμωδικά προς όλες τις κατευθύνσεις καθώς αναζητούσε μια οδό διαφυγής. Βλέποντας ότι δεν υπήρχε ελπίδα, στάθηκε ακίνητη, ορθώνοντας περήφανα το σώμα της. Ο Ίσκιος την πλησίασε κρατώντας το χέρι του σηκωμένο ψηλά, απολαμβάνοντας την αδυναμία της.

«Πιάστε την».

Καθώς τα Ούργκαλ κατευθύνονταν προς το μέρος της, η Ξωτικογυναίκα άνοιξε το σακούλι, έχωσε το χέρι της μέσα και μετά το άφησε να πέσει στη γη. Στις παλάμες της κρατούσε τώρα ένα τεράστιο ζαφίρι, που αντανακλούσε το θυμωμένο φως της φωτιάς. Το σήκωσε πάνω από το κεφάλι της και από τα χείλη της ξεχύθηκε ένας χείμαρρος λέξεων. Απελπισμένος, ο Ίσκιος γάβγισε:

«Γκάρτζλα!».

Μια πύρινη σφαίρα ξέφυγε από το χέρι του και πέταξε προς την Ξωτικογυναίκα με ταχύτητα βέλους. Είχε όμως ήδη αργήσει πολύ. Μια σμαραγδένια λάμψη φώτισε στιγμιαία το δάσος και η πέτρα εξαφανίστηκε. Αμέσως μετά, η κόκκινη φωτιά χτύπησε πάνω της κι εκείνη κατέρρευσε.

Ο Ίσκιος κινήθηκε αμείλικτος προς το μέρος της μ' ένα μανιασμένο ουρλιαχτό, εκσφενδονίζοντας το σπαθί του σε κάποιο δέντρο. Αυτό καρφώθηκε με δύναμη πάνω στον κορμό, τον έσκισε στη μέση και παρέμεινε εκεί παλλόμενο. Εξαπέλυσε εννιά βέλη ενέργειας από την παλάμη του —που σκότωσαν τα Ούργκαλ την ίδια στιγμή—, μετά ελευθέρωσε το σπαθί του και ξεχύθηκε προς την Ξωτικογυναίκα.

Από το στόμα του ξεπηδούσαν λέξεις εκδίκησης σε μια άθλια γλώσσα που μόνο εκείνος γνώριζε. Έσφιξε τα λεπτά του χέρια και ατένισε με άγριο βλέμμα τον ουρανό. Τα παγωμένα αστέρια τού ανταπέδωσαν το βλέμμα, άγρυπνα, φύλακες ενός άλλου κόσμου. Τα χείλη του τρεμούλιασαν από αηδία και στράφηκε προς την αναίσθητη Ξωτικογυναίκα.

Η ομορφιά της, που θα μπορούσε να μαγέψει κάθε θνητό

πλάσμα, δεν ασκούσε καμιά έλξη πάνω του. Αφού βεβαιώθηκε ότι η πέτρα είχε πράγματι εξαφανιστεί, τράβηξε το άλογό του από την κρυψώνα του ανάμεσα στα δέντρα. Έδεσε την Ξωτικογυναίκα στη σέλα, ανέβηκε κι αυτός και ξεκίνησε για να διασχίσει το δάσος.

Έσβηνε τις φλόγες που εμπόδιζαν το δρόμο του, όμως άφησε όλο το υπόλοιπο δάσος στο έλεος της φωτιάς.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Ο ΕΡΑΓΚΟΝ ΗΤΑΝ ΓΟΝΑΤΙΣΜΕΝΟΣ πάνω σ' ένα στρώμα από ποδοπατημένα κλαδιά και γρασίδι και το έμπειρο βλέμμα του έψαχνε για ίχνη. Τα αποτυπώματα δήλωναν ότι τα ελάφια είχαν περάσει από το ξέφωτο μόλις πριν από μισή ώρα. Σύντομα θα έφτανε η ώρα του ύπνου για τα ζώα. Ο στόχος του, μια μικρή λαφίνα που κούτσαινε πολύ από το αριστερό μπροστινό της πόδι, βρισκόταν ακόμα με την αγέλη. Του έκανε μεγάλη εντύπωση που είχε καταφέρει να επιζήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή, χωρίς να την έχει αρπάξει κάποιος λύκος ή καμιά αρκούδα.

Ο ουρανός ήταν καθαρός και σκοτεινός και μια ελαφριά αύρα πλανιόταν στην ατμόσφαιρα. Ένα ασημένιο σύννεφο ταξίδευε πάνω από τα βουνά που τον περιέβαλλαν. Ανάμεσα σε δυο βουνοκορφές, η πανσέληνος του Σεπτέμβρη λικνιζόταν στον ουρανό, τυλίγοντας με το κοκκινωπό της φως το σύννεφο, κάνοντας τα άκρα του να αχνοφέγγουν.

Από τους παγετώνες των βουνών και τους όγκους του ακίνητου χιονιού ξεκινούσαν χείμαρροι νερού, που κατέβαιναν ορμητικά προς τις πλαγιές. Ένα παχύ στρώμα ομίχλης πλα-

νιόταν πάνω από την κοιλάδα, δυσκολεύοντας εξαιρετικά ακόμα και τα δικά του βήματα.

Ο Έραγκον ήταν δεκαπέντε ετών και σε λιγότερο από ένα χρόνο θα γινόταν άντρας. Σκούρα φρύδια απλώνονταν αρμονικά πάνω από τα καστανά μάτια του με το έντονο βλέμμα. Τα ρούχα του είχαν φθαρεί από την πολλή δουλειά. Ένα κυνηγετικό μαχαίρι με κοκάλινη λαβή κρεμόταν μέσα σε μια θήκη στη ζώνη του κι ένα άλλο θηκάρι από δέρμα αντιλόπης προστάτευε από την υγρασία το φτιαγμένο από ξύλο ελάτου τόξο του. Κουβαλούσε ένα μεγάλο σακούλι, που καλυπτόταν ολόγυρα με ξύλινη επένδυση.

Το ελάφι τον είχε αναγκάσει να μπει βαθιά στη Ραχοκοκαλιά, μια σειρά από ανεξερεύνητα βουνά που δέσποζαν στη χώρα της Αλαγαισίας. Από τα βουνά ετούτα έρχονταν συχνά παράξενοι μύθοι και πλάσματα, συνήθως προμήνυμα συμφορών. Παρ' όλα αυτά, ο Έραγκον δε φοβόταν τη Ραχοκοκαλιά — ήταν ο μοναδικός κυνηγός στην περιοχή του Κάρβαχολ που τολμούσε να κυνηγάει ελάφια στα βραχώδη λακκώματά της.

Ήταν η τρίτη νύχτα κυνηγιού και το φαγητό του είχε σχεδόν τελειώσει. Αν δε σκότωνε την ελαφίνα, θα αναγκαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι του με άδεια χέρια. Η οικογένειά του είχε ανάγκη το κρέας, επειδή ο χειμώνας πλησίαζε και δεν υπήρχαν αρκετά χρήματα για να αγοράσουν στο Κάρβαχολ.

Ο Έραγκον, ήρεμος και γεμάτος αυτοπεποίθηση, σηκώθηκε όρθιος κάτω από το αχνό φως του φεγγαριού. Μπήκε με μεγάλες δρασκελιές στο δάσος, κατευθυνόμενος προς μια στενή κοιλάδα όπου ήταν βέβαιος ότι θα σταματούσαν τα ελάφια για να ξεκουραστούν. Τα δέντρα τού έκρυβαν τον ουρανό κι έριχναν στη γη ίσκιους που θύμιζαν φτερά. Σπάνια κοίταζε τα ίχνη, ήξερε το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει.

Στην κοιλάδα, άρπαξε το τόξο του με μια σίγουρη κίνηση, έπειτα τράβηξε τρία βέλη και πέρασε στη χορδή το ένα, κρατώντας τα άλλα στο αριστερό του χέρι. Το φεγγαρόφωτο του αποκάλυψε καμιά εικοσαριά ακίνητες φιγούρες: τα ελάφια

που ξεκουράζονταν πάνω στο γρασίδι. Η ελαφίνα που έψαχνε βρισκόταν στην άκρη της αγέλης, με το αριστερό κουτσό πόδι της απλωμένο αδέξια.

Ο Έραγκον πλησίασε στα κλεφτά, κρατώντας έτοιμο το τόξο του. Όλες του οι προσπάθειες των τριών τελευταίων ημερών τον είχαν οδηγήσει σ' αυτή τη στιγμή. Πήρε μια τελευταία, σταθερή ανάσα και... μια έκρηξη έκανε τη νύχτα μέρα.

Το κοπάδι κινήθηκε αμέσως. Ο Έραγκον πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεχύθηκε στο κατόπι της ελαφίνας, τρέχοντας πάνω στο γρασίδι, ενώ ο άγριος άνεμος ράπιζε τα μάγουλά του. Σταμάτησε για να ρίξει ένα βέλος στην κουτσή ελαφίνα. Την τελευταία στιγμή τού ξέφυγε και σφύριξε μέσα στο σκοτάδι. Βλαστήμησε και με μια απότομη περιστροφή έριξε ενστικτωδώς ένα ακόμα βέλος.

Πίσω του, εκεί όπου βρίσκονταν λίγο πριν τα ελάφια, ένας μεγάλος κύκλος φωτιάς σιγόκαιγε τα χόρτα και τα δέντρα. Πολλά ήταν τα πεύκα που έστεκαν ήδη γυμνά από τις βελόνες τους. Το γρασίδι έξω από την περιοχή που καιγόταν είχε επιπεδωθεί. Μια τουλούπα καπνού πλανιόταν στον αέρα, κουβαλώντας μέσα της την οσμή του καμένου. Στο κέντρο της περιοχής όπου είχε γίνει η έκρηξη υπήρχε μια λαμπερή γαλάζια πέτρα. Η ομίχλη απλωνόταν σαν φίδι πάνω από την καψαλισμένη περιοχή, στροβιλίζοντας μέσα της, πάνω από την πέτρα, τ' αποκαΐδια.

Ο Έραγκον έμεινε ακίνητος αρκετά λεπτά, αφουγκραζόμενος για ενδεχόμενο κίνδυνο, το μόνο πράγμα που είδε όμως να κινείται ήταν η ομίχλη. Προσεκτικά, χαλάρωσε την πίεση στο τόξο του κι έκανε μερικά βήματα. Τυλιγμένος από το αχνό φως του φεγγαριού, σταμάτησε μπροστά στην πέτρα. Τη σκούντησε μ' ένα βέλος, έπειτα πήδηξε ελαφρά προς τα πίσω. Τίποτα δε συνέβη, έσκυψε και τη μάζεψε προσεκτικά.

Η φύση δεν είχε ποτέ γυαλίσει πέτρα τόσο όσο αυτήν εδώ. Η αψεγάδιαστη επιφάνειά της είχε ένα σκούρο γαλάζιο χρώμα και πάνω της απλώνονταν, σαν ιστός αράχνης, λεπτές λευκές φλέβες. Η πέτρα ήταν κρύα και την ένιωθε λεία ανάμεσα στα δάχτυλά του, σαν σκληρό μετάξι. Με σχήμα ωοειδές και μήκος περίπου τριάντα εκατοστά ζύγιζε αρκετές λίβρες, παρότι ο ίδιος την αισθανόταν πιο ελαφριά από το πραγματικό της βάρος.

Στον Έραγκον η πέτρα φάνηκε όμορφη και τρομακτική μαζί. *Από πού να ερχόταν άραγε; Είχε κάποιο σκοπό;* Τότε, μια ενοχλητική σκέψη καρφώθηκε στο μυαλό του: *Την έστειλαν εδώ κατά λάθος ή υποτίθεται ότι πρέπει να την έχω εγώ;* Αν υπήρχε κάτι που τον είχαν διδάξει οι αρχαίες ιστορίες, αυτό ήταν να αντιμετωπίζει τη μαγεία κι εκείνους που τη χρησιμοποιούσαν με μεγάλη προσοχή.

Τι πρέπει να κάνω όμως την πέτρα; Θα κουραζόταν αν την κουβαλούσε και μπορεί να αποδεικνυόταν επικίνδυνη. Ίσως ήταν καλύτερα αν την παρατούσε εκεί. Ένιωσε να διατρέχει το σώμα του μια ανατριχίλα αβεβαιότητας και ετοιμαζόταν να την πετάξει στη γη, την τελευταία όμως στιγμή την κράτησε. *Τουλάχιστον, θα μπορούσε να πληρώσει μ' αυτήν για να αγοράσει φαγητό,* αποφάσισε ανασηκώνοντας τους ώμους του κι έχωσε την πέτρα μέσα στο σακούλι του.

Η μικρή κοιλάδα παραήταν εκτεθειμένη για να κατασκηνώσει εκεί· έτσι, γλίστρησε ξανά μέσα στο δάσος και άπλωσε τα σκεπάσματά του κάτω από τις ξεθαμμένες ρίζες ενός πεσμένου δέντρου. Έπειτα από ένα κρύο γεύμα με ψωμί και τυρί, τυλίχτηκε στα σκεπάσματά του και τον πήρε ο ύπνος, ενώ σκεφτόταν όλα όσα είχαν συμβεί.

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΠΑΛΑΝΚΑΡ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ Ο ΗΛΙΟΣ ανέτειλε μέσα από μια εκθαμβωτική πληθώρα ροδοκίτρινων αποχρώσεων. Ο αέρας ήταν γλυκός και πολύ παγωμένος. Οι χείμαρροι είχαν κρυσταλλιάσει στα χαμηλά τους σημεία και σχημάτιζαν λιμνούλες πάγου. Αφού έφαγε χυλό για πρωινό, ο Έραγκον επέστρεψε στην κοιλάδα για να εξετάσει καλύτερα την καμένη περιοχή. Το πρωινό φως δεν του αποκάλυψε νέες λεπτομέρειες, κι έτσι ξεκίνησε για το σπίτι του.

Το μονοπάτι που ακολουθούσαν τα ζώα είχε αρχίσει να διακρίνεται δύσκολα και σε μερικά σημεία είχε εξαφανιστεί εντελώς. Καθώς το είχαν δημιουργήσει τα ίδια τα ζώα που περνούσαν από κει, συχνά ακολουθούσε αντίστροφη πορεία, κάνοντας μεγάλες παρακάμψεις. Ωστόσο, παρ' όλα τα ψεγάδια του, εξακολουθούσε να είναι ο πιο σύντομος δρόμος για να βγει κανείς από τα βουνά.

Η Ραχοκοκαλιά ήταν ένα από τα λίγα μέρη που ο βασιλιάς Γκαλμπατόριξ δεν μπορούσε να αποκαλέσει δικά του. Ακόμα ακούγονταν ιστορίες για το πώς εξαφανίστηκε ο μισός στρατός του, όταν προχώρησε μέσα στο αρχαίο δάσος της. Ένα

σύννεφο δυστυχίας και κακής τύχης έμοιαζε να κρέμεται από πάνω της. Παρότι τα δέντρα έφταναν σε μεγάλο ύψος και ο ουρανός είχε ένα όμορφο λαμπερό χρώμα, λίγοι κατάφερναν να παραμείνουν στην περιοχή της Ραχοκοκαλιάς για πολύ χωρίς να πάθουν κάποιο ατύχημα. Ο Έραγκον ανήκε σ' αυτούς τους λίγους, αν και, όπως πίστευε ο ίδιος, όχι χάρη σε κάποιο ιδιαίτερο χάρισμα, αλλά επειδή ήταν συνέχεια σε ετοιμότητα και είχε γρήγορα αντανακλαστικά. Κάθε φορά που θεωρούσε ότι τα βουνά τού είχαν αποκαλύψει τα μυστικά τους, κάτι καινούριο συνέβαινε για να τον αναστατώσει — όπως η εμφάνιση εκείνης της πέτρας.

Προχωρούσε με ζωηρό βήμα, καλύπτοντας σταθερά την απόσταση που τον χώριζε από το σπίτι του. Το τελευταίο βράδυ έφτασε στην άκρη μιας απόκρημνης ρεματιάς. Ο ποταμός Ανόρα κυλούσε ορμητικά αρκετά πιο κάτω, με κατεύθυνση την κοιλάδα Πάλανκαρ. Τον τροφοδοτούσαν εκατοντάδες μικρά ρυάκια και ξεχυνόταν αγέρωχος, πολεμώντας με τα βράχια και τους ογκόλιθους που του έκοβαν το δρόμο. Την ατμόσφαιρα γέμιζε ένα αχνό βουητό.

Κατασκήνωσε σε μια λόχμη κοντά στη ρεματιά, χαζεύοντας το φεγγάρι που ξεπρόβαλε στον ουρανό, πριν πέσει για ύπνο.

Την επόμενη μιάμιση μέρα ο καιρός ήταν πιο κρύος. Ο Έραγκον ταξίδευε γρήγορα και δεν πρόσεχε σχεδόν καθόλου το άγριο τοπίο γύρω του. Λίγο μετά το μεσημέρι άκουσε τους καταρράκτες Ιγκουάλντα που, με τη χαρακτηριστική μονότονη βουή από χιλιάδες παφλασμούς, κάλυπταν κάθε άλλο ήχο στην περιοχή. Το μονοπάτι τον οδήγησε σε έναν υγρό γρανιτένιο βράχο που ορθωνόταν δίπλα στον ποταμό· εκεί το νερό έπεφτε για λίγα μέτρα στο κενό και κυλούσε στη συνέχεια κάτω, στις χορταριασμένες πλαγιές.

Μπροστά του, σαν ανοιχτός χάρτης, απλωνόταν η κοιλάδα Πάλανκαρ. Η βάση των καταρρακτών Ιγκουάλντα, σχεδόν ένα χιλιόμετρο πιο κάτω, βρισκόταν στο βορειότερο σημείο της κοι-

λάδας. Λίγο πιο πέρα από τους καταρράκτες υπήρχε το Κάρβαχολ, ένας μικρός οικισμός από καφετιά κτίρια. Λευκός καπνός ανέβαινε από τις καμινάδες, μια πρόκληση για την ερημιά τριγύρω. Από το ύψος εκείνο, τα αγροκτήματα θύμιζαν μικρά μπαλώματα, όχι μεγαλύτερα από την άκρη του δαχτύλου του. Η γη γύρω τους ήταν αποψιλωμένη και καμένη από τον ήλιο ή αμμώδης, με ξερούς θάμνους να λικνίζονται στον άνεμο. Ο ποταμός Ανόρα ξετυλιγόταν σαν φίδι από τους καταρράκτες ως το νότιο άκρο της κοιλάδας Πάλανκαρ, αντανακλώντας τόπους τόπους το φως του ήλιου. Πέρα μακριά, περνούσε μέσα από το χωριό Θέρινσφορντ και δίπλα στο μοναχικό όρος Ούτγκαρντ. Από κει και πέρα, το μόνο που ήξερε ο Έραγκον ήταν ότι έστριβε βόρεια, με κατεύθυνση προς τη θάλασσα.

Έπειτα από ένα σύντομο διάλειμμα, ο Έραγκον εγκατέλειψε το βράχο και κατηφόρισε στο μονοπάτι, δυσφορώντας για τη δύσκολη κατάβαση. Όταν έφτασε κάτω, το σούρουπο είχε αγκαλιάσει τα πάντα, μπερδεύοντας χρώματα και σχήματα στις γκρίζες σκιές του. Τα φώτα του Κάρβαχολ λαμπύριζαν εκεί κοντά, μέσα στο λυκόφως. Τα σπίτια έριχναν στη γη τους μακρόστενους ίσκιους τους. Εκτός από το Θέρινσφορντ, το Κάρβαχολ ήταν το μοναδικό χωριό που υπήρχε στην κοιλάδα Πάλανκαρ. Ο οικισμός ήταν απομονωμένος και περιβαλλόταν από άγρια, όμορφη γη. Ελάχιστοι ταξίδευαν εκεί εκτός από εμπόρους και κυνηγούς.

Τα σπίτια του χωριού ήταν γερά, χαμηλοτάβανα, φτιαγμένα από κορμούς δέντρων, μερικά καλυμμένα με αχυροσκεπές, άλλα με πλάκες. Από τις καμινάδες ανέβαινε καπνός, γεμίζοντας την ατμόσφαιρα με τη μυρωδιά του καμένου ξύλου. Τα κτίρια είχαν ευρύχωρες βεράντες, όπου μαζεύονταν οι κάτοικοι για να συζητήσουν και να κάνουν τις δουλειές τους. Πότε πότε φαινόταν μια λάμψη σε κάποιο παράθυρο, από ένα κερί ή λάμπα που άναβαν εκείνη τη στιγμή σε κάποιο σπίτι. Ο Έραγκον άκουγε τους άντρες να μιλάνε μεγαλόφωνα μέσα στη βραδινή ατμόσφαιρα, ενώ οι γυναίκες έτρεχαν να μαζέ-

ψουν τους συζύγους τους, μαλώνοντάς τους επειδή είχαν αργήσει.

Ο Έραγκον προχώρησε ανάμεσα στα σπίτια κι έφτασε στο κρεοπωλείο, ένα μεγάλο κτίριο με χοντρά δοκάρια. Πάνω από το κεφάλι του, η καμινάδα ξερνούσε μαύρο καπνό.

Άνοιξε την πόρτα. Η ευρύχωρη αίθουσα ήταν ζεστή και καλοφωτισμένη από τη δυνατή φωτιά στο πέτρινο τζάκι. Στην άλλη άκρη της αίθουσας υπήρχε ένας άδειος πάγκος. Στο πάτωμα είχαν στρώσει αραιά άχυρο. Όλα απέπνεαν εξαιρετική καθαριότητα, λες και ο ιδιοκτήτης περνούσε τις ελεύθερες ώρες του σκαλίζοντας μέσα στις σκοτεινές χαραμάδες για να ανακαλύψει μικροσκοπικά ίχνη βρομιάς. Πίσω από τον πάγκο στεκόταν όρθιος ο κρεοπώλης Σλόουν, ένας μικρόσωμος άντρας που φορούσε βαμβακερό πουκάμισο και μια μακριά ποδιά κηλιδωμένη με αίμα. Στη ζώνη του είχε κρεμασμένη μια εντυπωσιακή ποικιλία μαχαιριών. Η μούρη του ήταν κιτρινωπή, γουρουνίσια και τα μαύρα μάτια του κοίταζαν καχύποπτα. Γυάλιζε τον πάγκο μ' ένα κουρέλι.

Το στόμα του Σλόουν στράβωσε όταν είδε τον Έραγκον να μπαίνει. «Μπα, ο σπουδαίος κυνηγός ήρθε σ' εμάς τους κοινούς θνητούς; Τι έφερες σήμερα;»

«Τίποτα» απάντησε λακωνικά ο Έραγκον. Ποτέ δεν του άρεσε ο Σλόουν. Ο χασάπης τον αντιμετώπιζε πάντα περιφρονητικά, σαν να ήταν κάτι βρόμικο. Ο Σλόουν είχε χηρέψει κι έδειχνε να ενδιαφέρεται για ένα και μοναδικό άτομο: την κόρη του Κατρίνα, που υπεραγαπούσε.

«Με εκπλήσσεις» δήλωσε ο Σλόουν με προσποιητή έκπληξη. Έστρεψε την πλάτη του στον Έραγκον για να τρίψει κάτι στον τοίχο. «Γι' αυτό ήρθες εδώ;»

«Ναι» παραδέχτηκε ο Έραγκον ενοχλημένος.

«Αν έτσι έχουν τα πράγματα, δείξε μου το χρήμα σου». Ο Σλόουν χτύπησε τα δάχτυλά του στον πάγκο βλέποντας τον Έραγκον να κουνιέται ελαφρά, παραμένοντας όμως σιωπηλός. «Έλα τώρα — ή έχεις χρήμα ή δεν έχεις. Τι από τα δύο ισχύει;»

«Δεν έχω καθόλου χρήματα, αλλά...»

«Μπα, ώστε δεν έχεις χρήματα;» τον έκοψε απότομα ο χασάπης. «Και περιμένεις ν' αγοράσεις κρέας; Οι άλλοι έμποροι δίνουν δωρεάν τα εμπορεύματά τους; Μήπως πρέπει να σου δώσω ό,τι θέλεις τζάμπα; Εξάλλου» πρόσθεσε απότομα «είναι αργά. Έλα αύριο με χρήματα. Για σήμερα έχω κλείσει».

Ο Έραγκον τον κοίταξε. «Δεν μπορώ να περιμένω μέχρι αύριο, Σλόουν. Πάντως, δεν πρόκειται να βγεις χαμένος. Βρήκα κάτι και μπορώ να σε πληρώσω μ' αυτό». Έβγαλε από το σακούλι την πέτρα με μια επιδεικτική κίνηση και την ακούμπησε απαλά πάνω στο γεμάτο σημάδια πάγκο. Η πέτρα έμεινε εκεί, γυαλίζοντας και αντανακλώντας το φως από τις φλόγες που χόρευαν στο τζάκι.

«Το πιο πιθανό είναι να έκλεψες ετούτη την πέτρα» μουρμούρισε ο Σλόουν κι έγειρε προς το μέρος της με μια έκφραση ενδιαφέροντος στο πρόσωπό του.

Αγνοώντας το σχόλιο, ο Έραγκον ρώτησε: «Σου φαίνεται αρκετή;».

Ο Σλόουν πήρε την πέτρα στα χέρια του και υπολόγισε σκεπτικός το βάρος της. Πέρασε την παλάμη του πάνω από τη λεία επιφάνειά της και επιθεώρησε τις λευκές φλέβες. Μ' ένα υπολογιστικό βλέμμα, την ακούμπησε και πάλι στον πάγκο. «Είναι όμορφη, αλλά πόσο αξίζει;»

«Δεν ξέρω» παραδέχτηκε ο Έραγκον. «Κανείς όμως δε θα έκανε τον κόπο να της δώσει τέτοιο σχήμα, αν δεν είχε κάποια αξία».

«Προφανώς» απάντησε ο Σλόουν με μια έκφραση υπερβολικής υπομονής. «Αλλά πόση είναι η αξία της; Αφού δεν ξέρεις, προτείνω να βρεις έναν πραματευτή που θα γνωρίζει ή να δεχτείς την προσφορά μου για τρεις κορόνες».

«Σιγά την προσφορά! Θα πρέπει να έχει τουλάχιστον δεκαπλάσια αξία» διαμαρτυρήθηκε ο Έραγκον. Το κρέας που μπορούσε να αγοράσει με τρεις κορόνες δε θα έφτανε ούτε για μια βδομάδα.

Ο Σλόουν ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του. «Αν δε σου αρέσει η προσφορά μου, περίμενε να έρθει ο πραματευτής. Αλλιώς, δεν έχω όρεξη για συζητήσεις».

Οι πραματευτές ήταν μια ομάδα εμπόρων και θεατρίνων που περιόδευαν τη χώρα και επισκέπτονταν το Κάρβαχολ κάθε άνοιξη και χειμώνα. Αγόραζαν όλα τα περισσεύματα από τα προϊόντα που είχαν καλλιεργήσει ή κατασκευάσει οι χωρικοί και οι ντόπιοι αγρότες και τους πουλούσαν ό,τι χρειάζονταν για να ζήσουν μια ακόμα χρονιά: σπόρους, ζώα, υφάσματα και προμήθειες, όπως αλάτι και ζάχαρη.

Ο Έραγκον όμως δεν ήθελε να περιμένει την άφιξή τους. Θα περνούσαν αρκετές μέρες μέχρι να έρθουν και η οικογένειά του χρειαζόταν το κρέας τώρα. «Εντάξει, δέχομαι» είπε απότομα.

«Καλά, θα σου φέρω το κρέας. Όχι πως έχει σημασία, αλλά πού τη βρήκες;»

«Στη Ραχοκοκαλιά, πριν από δύο βράδια...»

«Έξω!» ούρλιαξε ο Σλόουν κι έσπρωξε μακριά την πέτρα. Με βαριά βήματα κατευθύνθηκε στην άλλη άκρη του πάγκου, όπου άρχισε να τρίβει με μανία παλιούς λεκέδες αίματος με ένα μαχαίρι.

«Γιατί;» ρώτησε ο Έραγκον. Τράβηξε κοντά του την πέτρα, σαν να ήθελε να την προστατεύσει από την οργή του Σλόουν.

«Δε θέλω παρτίδες με τίποτα απ' ό,τι φέρνεις από τα καταραμένα βουνά! Πήγαινε αλλού τη μαγική σου πέτρα!» Το χέρι του Σλόουν γλίστρησε ξαφνικά κι έκοψε το δάχτυλό του με το μαχαίρι, έδειχνε όμως να μην το έχει πάρει είδηση. Συνέχισε να τρίβει, λεκιάζοντας τη λεπίδα με φρέσκο αίμα.

«Αρνείσαι να μου πουλήσεις!»

«Ναι! Εκτός κι αν με πληρώσεις με νομίσματα» γρύλισε ο Σλόουν και, κρατώντας ψηλά το μαχαίρι, κινήθηκε προς το μέρος του. «Φύγε, πριν σε αναγκάσω εγώ να το κάνεις!»

Η πόρτα πίσω τους άνοιξε διάπλατα. Ο Έραγκον στράφηκε έτοιμος για περισσότερες φασαρίες. Με βαριά βήματα

μπήκε μέσα ο Χορστ, ένας ογκώδης άντρας. Η κόρη του Σλόουν, η Κατρίνα —μια ψηλή κοπέλα γύρω στα δεκαέξι—, τον ακολούθησε με μια αποφασιστική έκφραση στο πρόσωπό της. Ο Έραγκον ένιωσε έκπληξη που την είδε. Συνήθως δε συμμετείχε σε καβγάδες που αφορούσαν τον πατέρα της. Ο Σλόουν τούς κοίταξε επιφυλακτικά, έπειτα άρχισε να κατηγορεί τον Έραγκον. «Δε θα...»

«Ήρεμα» τον διέκοψε ο Χορστ με βροντερή φωνή, παίζοντας δυνατά με τις αρθρώσεις των δαχτύλων του. Ήταν ο σιδεράς του Κάρβαχολ, όπως φανέρωναν ο χοντρός λαιμός και η σημαδεμένη δερμάτινη ποδιά του. Τα δυνατά του χέρια ήταν ακάλυπτα μέχρι τον αγκώνα. Από το πάνω μέρος του πουκαμίσου του ξεπρόβαλλε ο τριχωτός, μυώδης θώρακάς του. Είχε μαύρη γενειάδα, απρόσεκτα ψαλιδισμένη, σγουρή και μπερδεμένη, όπως οι τρίχες στο στήθος του. «Σλόουν, τι νομίζεις ότι έκανες τώρα;»

«Τίποτα». Κοίταξε μ' ένα δολοφονικό βλέμμα τον Έραγκον, έπειτα έφτυσε και είπε: «Αυτός ο... *νεαρός* μπήκε εδώ μέσα κι άρχισε να μ' ενοχλεί. Του ζήτησα να φύγει, αλλά δε με ακούει. Έφτασα μέχρι να τον απειλήσω, αλλά και τότε με αγνόησε!». Ο Σλόουν φάνηκε να ζαρώνει καθώς κοίταζε τον Χορστ.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε ο σιδεράς.

«Όχι!» απάντησε ο Έραγκον. «Του πρόσφερα αυτή την πέτρα ως πληρωμή για λίγο κρέας και δέχτηκε. Στη συνέχεια όμως με ρώτησε πώς έφτασε στα χέρια μου και όταν του είπα ότι τη βρήκα στη Ραχοκοκαλιά, αρνήθηκε ακόμα και να την αγγίξει. Τι σημασία έχει από πού προέρχεται;»

Ο Χορστ κοίταξε με περιέργεια την πέτρα, μετά έστρεψε και πάλι την προσοχή του στο χασάπη. «Γιατί δεν του πουλάς κρέας, Σλόουν; Ούτε κι εγώ τρελαίνομαι για τη Ραχοκοκαλιά, αλλά αν το θέμα είναι η αξία της πέτρας, θα την καλύψω εγώ με δικά μου χρήματα».

Η ερώτηση έμεινε για λίγο μετέωρη στην ατμόσφαιρα. Τότε ο Σλόουν έγλειψε τα χείλη του και είπε: «Το μαγαζί είναι δικό μου. Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω».

Η Κατρίνα, που μέχρι εκείνη τη στιγμή στεκόταν πίσω από τον Χορστ, έκανε ένα βήμα μπροστά κι έριξε στην πλάτη της τα καστανοκόκκινα μαλλιά της, που απλώθηκαν στους ώμους της σαν χείμαρρος λιωμένου χαλκού. «Πατέρα, ο Έραγκον είναι πρόθυμος να πληρώσει. Δώσε του το κρέας για να πάμε κι εμείς να φάμε».

Τα μάτια του Σλόουν στένεψαν επικίνδυνα. «Εσύ γύρνα στο σπίτι. Δεν είναι δική σου δουλειά... *Φύγε*, είπα!» Το πρόσωπο της Κατρίνα σκλήρυνε, βγήκε όμως αλύγιστη από το δωμάτιο.

Ο Έραγκον παρακολουθούσε με ύφος αποδοκιμασίας, δεν τόλμησε όμως να παρέμβει. Ο Χορστ έπαιξε για λίγο με τη γενειάδα του, πριν πει με δυσαρεστημένη έκφραση: «Εντάξει, Έραγκον, μπορείς να κάνεις μαζί μου τη συναλλαγή σου. Πόσα θα έπαιρνες;». Η φωνή του αντήχησε μέσα στην αίθουσα.

«Όσο περισσότερα γινόταν».

Ο Χορστ έβγαλε ένα πουγκί και μέτρησε μια στοίβα νομίσματα. «Δώσε μου το καλύτερο κρέας που έχεις για ψητό και τις καλύτερες μπριζόλες σου. Κοίταξε να γεμίσεις καλά το σακούλι του Έραγκον». Ο χασάπης δίσταζε, κοιτάζοντας μια τον Χορστ και μια τον Έραγκον. «Το να μην πουλήσεις σ' εμένα θα ήταν πολύ κακή ιδέα» δήλωσε ο Χορστ.

Ρίχνοντάς του ένα βλοσυρό βλέμμα, σκέτο δηλητήριο, ο Σλόουν γλίστρησε στο πίσω δωμάτιο. Στ' αυτιά τους έφτασαν μανιασμένοι ήχοι από τεμαχίσματα, τυλίγματα και χαμηλόφωνες βλαστήμιες. Έπειτα από αρκετά λεπτά αμηχανίας, επέστρεψε. Στα χέρια του κρατούσε το τυλιγμένο κρέας. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο καθώς έπαιρνε τα χρήματα του Χορστ, ύστερα άρχισε να καθαρίζει το μαχαίρι του, σαν να μην υπήρχαν εκεί οι άλλοι.

Ο Χορστ πήρε το κρέας και βγήκε έξω. Ο Έραγκον τον ακολούθησε βιαστικά, κουβαλώντας το σακούλι του και την πέτρα. Ο δροσερός νυχτερινός αέρας τούς χάιδεψε το πρόσω-

πο, αναζωογονώντας τους μετά τη βαριά ατμόσφαιρα του χασάπικου.

«Σ' ευχαριστώ, Χορστ. Ο θείος Γκάρροου θα χαρεί πολύ».

Ο Χορστ γέλασε ήρεμα. «Μη μ' ευχαριστείς. Ήταν κάτι που ήθελα να κάνω εδώ και πολύ καιρό. Ο Σλόουν είναι ένας απαίσιος σαματατζής. Καλό τού κάνει να τον ταπεινώνουν πού και πού. Η Κατρίνα άκουσε τι γινόταν κι έτρεξε να με φωνάξει. Ευτυχώς που ήρθαμε, εσείς οι δυο ήσαστε έτοιμοι να πιαστείτε στα χέρια. Δυστυχώς, αμφιβάλλω αν θα εξυπηρετήσει εσένα ή κανέναν άλλο από την οικογένειά σου την επόμενη φορά που θα ξαναπάτε στο μαγαζί του, ακόμα κι αν έχετε λεφτά να του δώσετε».

«Μα γιατί ξέσπασε έτσι; Ποτέ δεν είχαμε φιλική σχέση, αλλά πάντα έπαιρνε τα χρήματά μας. Και δεν τον έχω ξαναδεί να συμπεριφέρεται μ' αυτό τον τρόπο στην Κατρίνα» είπε ο Έραγκον, ανοίγοντας το πάνω μέρος του σακουλιού του.

Ο Χορστ ανασήκωσε τους ώμους του. «Ρώτα το θείο σου. Ξέρει περισσότερα για τούτο το θέμα από μένα».

Ο Έραγκον έχωσε το κρέας στο σακούλι του. «Λοιπόν, τώρα έχω πιο πολλούς λόγους για να γυρίσω γρήγορα στο σπίτι... πρέπει να λύσω κι αυτό το μυστήριο. Ορίστε, σου ανήκει» είπε κι έτεινε την πέτρα προς το μέρος του άλλου.

Ο Χορστ κάγχασε ελαφρά. «Όχι, φύλαξε εσύ την παράξενη πέτρα σου. Όσο για την πληρωμή, ο Όλμπριχ σκοπεύει να φύγει για το Φίνστερ του χρόνου, την άνοιξη. Θέλει να κάνει δική του δουλειά ως σιδεράς κι εγώ θα χρειαστώ βοηθό. Μπορείς να έρθεις και να ξεπληρώσεις το χρέος σου στις ελεύθερες μέρες σου».

Ο Έραγκον έκανε μια μικρή υπόκλιση ενθουσιασμένος. Ο Χορστ είχε δυο γιους, τον Όλμπριχ και τον Μπάλντορ, που δούλευαν και οι δύο στο σιδηρουργείο. Το να πάρει τη θέση του ενός ήταν γενναιόδωρη προσφορά. «Και πάλι σ' ευχαριστώ! Θα περιμένω με ανυπομονησία να δουλέψω μαζί σου». Χαιρόταν που βρέθηκε τρόπος να ξεπληρώσει τον Χορστ. Ο

θείος του δε θα δεχόταν ποτέ φιλανθρωπία. Τότε ο Έραγκον θυμήθηκε τι του είχε πει ο εξάδελφός του πριν φύγει για το κυνήγι. «Ο Ρόραν ήθελε να δώσω ένα μήνυμα στην Κατρίνα, αλλά επειδή εγώ δεν μπορώ πλέον, θα της το δώσεις εσύ;»

«Φυσικά».

«Της παραγγέλνει ότι θα έρθει στην πόλη μόλις φτάσουν οι πραματευτές και πως θα τη δει τότε».

«Αυτό μόνο;»

Ο Έραγκον έδειχνε να ντρέπεται λίγο. «Όχι, θέλει επίσης να της πει ότι είναι το πιο όμορφο κορίτσι που έχει δει ποτέ και πως εκείνος δε σκέφτεται τίποτ' άλλο».

Στο πρόσωπο του Χορστ εμφανίστηκε ένα πλατύ χαμόγελο και έκλεισε το μάτι στον Έραγκον. «Σοβαρεύουν τα πράγματα, εσύ τι λες;»

«Ναι, έτσι νομίζω» απάντησε ο Έραγκον χαμογελώντας ελαφρά. «Μπορείς να της μεταφέρεις και τις ευχαριστίες μου; Ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους της που με υπερασπίστηκε στον πατέρα της. Ελπίζω να μην την τιμωρήσει γι' αυτό. Ο Ρόραν θα θύμωνε αν μάθαινε ότι την έμπλεξα σε φασαρίες».

«Εγώ δεν ανησυχώ. Ο Σλόουν δεν ξέρει ότι εκείνη με φώναξε. Οπότε, αμφιβάλλω ότι θα της φερθεί σκληρά. Προτού φύγεις, θα δειπνήσεις μαζί μας;»

«Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ. Με περιμένει ο Γκάρροου» αποκρίθηκε ο Έραγκον, προσπαθώντας να κλείσει καλά το σακούλι του. Το φόρτωσε στην πλάτη του κι άρχισε να κατηφορίζει στο δρόμο, σηκώνοντας το χέρι του για να αποχαιρετήσει τον άλλο.

Το κρέας τον ανάγκαζε να βαδίζει πιο αργά, αλλά ήθελε πολύ να γυρίσει στο σπίτι του, κι αυτό του έδινε τη δύναμη για να συνεχίσει να περπατάει. Το χωριό τελείωσε απότομα και άφησε πίσω του τα ζεστά φώτα. Το μαργαριταρόχρωμο φεγγάρι τον κρυφοκοίταζε πάνω από τα βουνά, λούζοντας τη γη με μια φασματική αντανάκλαση του φωτός της μέρας. Όλα έμοιαζαν αποχρωματισμένα και επίπεδα.

Καθώς η διαδρομή του πλησίαζε προς το τέλος της, έστριψε, βγαίνοντας από το δρόμο που συνεχιζόταν νότια. Ένα απλό μονοπάτι διέσχιζε το ψηλό γρασίδι που του έφτανε μέχρι το ύψος της μέσης και κατέληγε σ' ένα λοφίσκο, σχεδόν κρυμμένο από τους ίσκιους που έριχναν πάνω του οι λεύκες, σαν να τον προστάτευαν. Ανέβηκε στην κορυφή του λόφου και από κει είδε ένα μικρό φως να λάμπει στο σημείο όπου βρισκόταν το σπίτι του.

Το σπίτι είχε μονή σκεπή και καμινάδα από τούβλα. Τα γείσα κρέμονταν πάνω από τους λευκοβαμμένους τοίχους, προσφέροντας ίσκιο σ' όλο το χώρο γύρω από το σπίτι. Στη μια πλευρά της περιφραγμένης βεράντας υπήρχαν στοιβαγμένα ξύλα, έτοιμα για τη φωτιά. Διάφορα αγροτικά εργαλεία ήταν τοποθετημένα άτακτα στην άλλη πλευρά.

Το σπίτι είχε μείνει μισό αιώνα εγκαταλειμμένο, προτού μετακομίσουν αυτοί εκεί, μετά το θάνατο της Μάριαν, της γυναίκας του Γκάρροου. Απείχε δεκαέξι χιλιόμετρα από το Κάρβαχολ, ήταν το πιο απομακρυσμένο απ' όλα τα σπίτια της περιοχής. Οι χωρικοί θεωρούσαν αυτή την απόσταση επικίνδυνη, γιατί η οικογένεια δεν μπορούσε να βασιστεί στη βοήθεια του χωριού, σε περίπτωση ανάγκης, αλλά ο θείος του Έραγκον δεν άκουγε κανέναν.

Στα τριάντα μέτρα από το σπίτι, σε έναν άχρωμο στάβλο, ζούσαν δύο άλογα —η Μπίρκα και ο Μπραγκ— μαζί με τα κοτόπουλα και μια αγελάδα. Μερικές φορές έβαζαν και γουρούνι, αλλά εκείνη τη χρόνια δεν είχαν καταφέρει να εξασφαλίσουν τα χρήματα για να το αγοράσουν. Ένα κάρο ήταν παρατημένο ανάμεσα στα χωρίσματα του στάβλου. Πέρα, στην άκρη των κτημάτων τους, μια πυκνή σειρά από δέντρα δημιουργούσε τα σύνορα, κατά μήκος του ποταμού Ανόρα.

Είδε κάποιο φως να κουνιέται πίσω από ένα παράθυρο τη στιγμή που έφτανε κατάκοπος στη βεράντα. «Θείε, ο Έραγκον είμαι. Άνοιξέ μου». Την ίδια στιγμή τραβήχτηκε ένα παντζούρι και αμέσως μετά άνοιξε η πόρτα.

Ο Γκάρροου στεκόταν με το χέρι του ακουμπισμένο στην πόρτα. Τα φθαρμένα ρούχα κρέμονταν πάνω στο σώμα του σαν κουρέλια σε σκιάχτρο. Ένα λιπόσαρκο, πεινασμένο πρόσωπο με έντονο βλέμμα κοίταζε κάτω από τα γκρίζα μαλλιά. Θύμιζε κάποιον που τον είχαν εν μέρει ταριχεύσει, προτού ανακαλύψουν ότι ζούσε ακόμα. «Ο Ρόραν κοιμάται» ήταν η απάντησή του στο ερωτηματικό βλέμμα του Έραγκον.

Το φως από το φανάρι τρεμόπαιζε πάνω σ' ένα τραπέζι τόσο παλιό, που τα νερά του ξύλου σχημάτιζαν μικροσκοπικές ζάρες σε όλη του την επιφάνεια, θυμίζοντας δακτυλικά αποτυπώματα γίγαντα. Κοντά σε μια ξυλόσομπα ήταν αραδιασμένα στη σειρά όλα τα σκεύη για το μαγείρεμα, κρεμασμένα στον τοίχο από χειροποίητα καρφιά. Μια δεύτερη πόρτα οδηγούσε στο υπόλοιπο σπίτι. Οι σανίδες του πατώματος γυάλιζαν πια ύστερα από τόσες και τόσες πατημασιές όλα αυτά τα χρόνια.

Ο Έραγκον ξεφορτώθηκε το σακούλι κι έβγαλε το κρέας. «Τι είναι αυτό; Αγόρασες κρέας; Πού βρήκες τα χρήματα;» ρώτησε απότομα ο θείος του, βλέποντας τα τυλιγμένα πακέτα.

Ο Έραγκον πήρε μια βαθιά ανάσα πριν απαντήσει. «Να, μας το αγόρασε ο Χορστ».

«Και τον άφησες να το πληρώσει; Σ' το έχω ξαναπεί, εγώ δε ζητιανεύω για το φαγητό μας. Αν δεν μπορούμε να θρέψουμε μόνοι μας τον εαυτό μας, τότε καλύτερα να μετακομίσουμε στην πόλη. Προτού προλάβεις να το καλοσκεφτείς, θα αρχίσουν να μας στέλνουν ρούχα και να ρωτάνε αν θα καταφέρουμε να βγάλουμε το χειμώνα». Το πρόσωπο του Γκάρροου είχε χλωμιάσει από το θυμό.

«Δεν ήταν φιλανθρωπία» απάντησε βιαστικά ο Έραγκον. «Ο Χορστ συμφώνησε να δουλέψω για κείνον την άνοιξη. Χρειάζεται κάποιον να τον βοηθάει γιατί ο Όλμπρικ φεύγει».

«Και πού θα βρεις το χρόνο να δουλέψεις γι' αυτόν; Θα παρατήσεις όλα όσα πρέπει να γίνουν εδώ;» ρώτησε ο Γκάρροου, προσπαθώντας να διατηρήσει χαμηλό τον τόνο της φωνής του.

Ο Έραγκον κρέμασε το τόξο και τη φαρέτρα του σε γά-

ντζους δίπλα στην εξώπορτα. «Δεν ξέρω πώς θα τα καταφέρω» αποκρίθηκε νευριασμένος. «Εξάλλου, βρήκα κάτι που μπορεί να αξίζει μερικά χρήματα» κατέληξε κι ακούμπησε την πέτρα πάνω στο τραπέζι.

Ο Γκάρροου έσκυψε πάνω από την πέτρα: το βλέμμα της πείνας στο πρόσωπό του άλλαξε και έγινε σαν αρπακτικού, ενώ τα δάχτυλά του συσπάστηκαν νευρικά. «Αυτό το βρήκες στη Ραχοκοκαλιά;»

«Ναι» απάντησε ο Έραγκον και του εξήγησε τι είχε συμβεί. «Και το χειρότερο είναι ότι έχασα το καλύτερο βέλος μου. Πρέπει να φτιάξω κι άλλα σύντομα». Κοίταζαν την πέτρα μέσα στο σχεδόν απόλυτο σκοτάδι.

«Πώς ήταν ο καιρός;» ρώτησε ο θείος του πιάνοντας την πέτρα. Τα χέρια του σφίχτηκαν γύρω της, σαν να φοβόταν μήπως εξαφανιστεί.

«Κρύος» ήταν η απάντηση του Έραγκον. «Δε χιόνισε, αλλά τη νύχτα έπιανε παντού πάγο».

Ο Γκάρροου έδειχνε ανήσυχος από τα νέα που άκουγε. «Αύριο πρέπει να βοηθήσουμε τον Ρόραν για να τελειώσει το θερισμό του κριθαριού. Αν καταφέρουμε να μαζέψουμε και τα κολοκύθια, η παγωνιά δε θα μας πειράξει». Έτεινε την πέτρα στον Έραγκον. «Ορίστε, φύλαξέ την. Όταν έρθουν οι πραματευτές, θα μάθουμε την αξία της. Μάλλον το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να την πουλήσουμε. Όσο λιγότερο ανακατευόμαστε με μαγικά τόσο το καλύτερο... Γιατί πλήρωσε ο Χορστ για το κρέας;»

Ο Έραγκον δε χρειάστηκε πάνω από ένα λεπτό για να εξηγήσει τον καβγά του με τον Σλόουν. «Απλώς δεν καταλαβαίνω τι ήταν αυτό που τον έκανε να θυμώσει τόσο πολύ».

Ο Γκάρροου ανασήκωσε τους ώμους του. «Η γυναίκα του Σλόουν, η Ισμίρα, έφυγε για τους καταρράκτες Ιγκουάλντα ένα χρόνο προτού σε φέρουν εδώ. Από τότε και μετά εκείνος δεν ξαναπλησίασε στη Ραχοκοκαλιά, ούτε είχε και καμιά άλλη σχέση με τούτη την περιοχή. Αυτός δεν είναι όμως λόγος για

να αρνείται την πληρωμή. Νομίζω ότι πήγαινε γυρεύοντας για να τσακωθείτε».

Ο Έραγκον σηκώθηκε όρθιος με μάτια θολά από την κούραση. «Χαίρομαι που γύρισα». Το βλέμμα του Γκάρροου μαλάκωσε και συμφώνησε κουνώντας επιδοκιμαστικά το κεφάλι του. Ο Έραγκον κατευθύνθηκε σκουντουφλώντας προς το δωμάτιό του, έσπρωξε την πέτρα κάτω από το κρεβάτι του και μετά σωριάστηκε πάνω στο στρώμα. *Σπίτι.* Για πρώτη φορά από τότε που είχε φύγει για το κυνήγι χαλάρωσε τελείως καθώς τον έπαιρνε ο ύπνος.